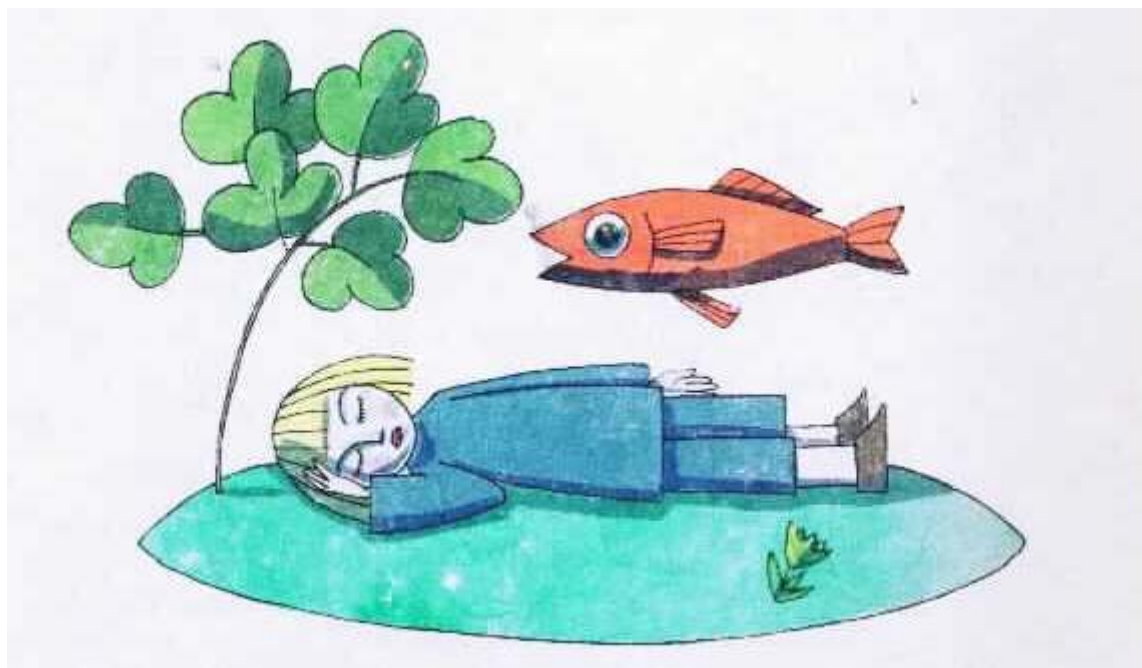

חלומו של פרגרין

כתב וצייר

טום זיידמן-פרוינד

1923

פרגרין ישן וחולם. הוא הולך ברחוב, הבתים
מתכופפים, אדומים, כחולים ומנומרים. מוזר!
הוא מחזיק כלי זכוכית בידו ובפנים דג בשם
ניקלינג. הדג שט, יורד ועולה. הרחוב שקט כולו
ומעל הגגות נראה ירח.

פרגרין חולם: הדג גדל בידו, גדל וגדל ופתאום
שובר את כלי הזכוכית ומכסה את כל ברוחב
המדרכה.

"הו דג" קורא פרגרין בפחד גדול "דג קטן שלי,
שמרתי כל כך עליך, טיפלתי, האכלתי אותך
בביצי נמלים. שמור עלי. אל תקח את כל אבני
הרצוף ותשאיר מקום קטן גם לי!"
הדג אומר "בוא איתי. העולם רחב וחופים בו
הרבה!"

פרגרין חולם. הים ירוק וכחול. הוא שט על גבו של הדג זמן רב. הוא אומר "לאן, דג יקר, לאן?" ואז נראה באופק חוף חדש. הם מתקרבים אליו במכות עזות של סנפירים ובערב כבר מגיעים לשם.

"רד עכשיו" אומר הדג "לך והביט על הכל סביב. ואם תזדקק לי, בוא לחוף וקרא לי. כשאשמע אותך אבוא מעומק הים. אבוא כשרק תקרא בשמי "ניקלינג".

והוא מסתובב ונעלם בים, ומשאיר את פרגרין לבדו בארץ זרה.

פרגרין לא יודע לאן ללכת. הרגלים שלו רטובות וקרות והוא מרגיש רע מאוד. בבית היה בטוח ועכשיו, בארץ זרה הוא כל כך בודד. הוא צועד לאט ובהיסוס.

לא רחוק מהחוף שוכנת עיר. הוא נכנס לשם בפחד כי אינו בטוח האם התושבים יודעים את השפה שלו, האם הם ידידותיים או רעים. הוא תחילה נמנע מלגשת למישהו, לא מעז לשאול על דרך ורועד כולו עד שנעמד בסוף.

שני נערים ניגשים אליו ומברכים לשלום, כמו שמברכים ידיד טוב. הם מתחילים לשאול אותו שאלות רבות. "מאין הוא בא? דרך שדה או דרך הים? עם מפרש או עם משוטים? ספר, איך הייתה הנסיעה? האם הים היה שקט או סוער? האם ראית דגים מתעופפים, שחפים, מדוזות? האם נהנה מהנסיעה?"

פרגרין מספר "באתי על גבי דג" אבל הם אומרים "אתה בוודאי רעב, בוא, נכין ארוחה." הם מרגישים פתאום שבגדים שלו רטובים, המכנסיים, החולצה והנעליים. הם נעלמים לרגע ומיד חוזרים עם בגדים חדשים יפים. הוא כל כך שמח שיוכל ללבוש אותם. מעיל עם צווארון לבן, מכנסים ארוכים, נעליים מבריקות. הוא מתחיל להחליף בגדים בעזרת הידידים החדשים.

פרגרין אומר "אבל אין לי אגורה, אין לי כלל כסף. לא אוכל להחזיק בבגדים היפים האלה." והם שואלים "מדוע לא? מה זו אגורה? מה עושים עם זה?"

מי ילך כאן בטל ולא ירצה להראות מה ידיו
והלב שלו יכולים ליצור בעבודה פורייה.

השולחן כבר מוכן. האחרים כבר אכלו. אורז
בחלב כמה שזה טעים. מים עם מיץ פטל,
תפוח עץ ולחם. עכשיו באות ילדות קטנות
ועכבר קטן וחתול. ובא גם איל בשם וונדלין
ומבקש ממנו חתיכת לחם.
פרגרין חושב "הדג שהביא אותי הנה הוא דג
טוב-לב!"

עכשיו מראים לפרגרין את העיר, עם הבתים
הצבעונים. כל האנשים מברכים אותו, הוא כבר
לא מרגיש זר. כולם במצב רוח טוב. פרגרין כבר
לא מפחד מהעיר.

הוא גם רואה: לא קונים כאן שום דבר. בגדים
מונחים בערמות ולוקח אותם מי שצריך. מי
שרעב, אוכל. אין צורך לדאוג למחר. כל אחד
עושה מה שהוא אוהב, לכן כל כך טוב כאן.
איזה שולחנות יפים בונים נגרים!
איזה בדים יפים אורגים האורגים!
באיזה צבעים יפים צובעים הצבעים!
איזה יכול טוב מגדלים הגננים בחממות תחת
גג זכוכית.

הילדים עוזרים בכל מקום. בגן עומדים עצים
מלאי פרי ורק ממתינים לקטיף.
פרגרין עם שני החברים שלו באים עם סולם
וסלים ומתחילים לקטוף דובדבנים, אדומים,
עגולים ובשלים. הם קוטפים מענפים ואוספים
מהאדמה. יש כאלה שהציפורים נקרו ואחדים
טועמים הילדים כדי לדעת כמה הם טעימים
ומתוקים. השעות עוברות ביעף והסלים כבר
מלאים.

פרגרין חותר בסירה שלו, ירוקה ואפורה. הוא
מביא העירה תפוחים אדומים בסל. הדגים
המהירים מציצים מהמים ושטים איתו כברת
דרך.
את התפוחים שמים בערמה בשוק וכל אחד
לוקח הביתה כמה שצריך.

כאן בונים בית חדש ויפה שבו יהיה נעים לגור.
פרגרין הולך עם מריצה, טימיאן מביא קרשים,
סבסטיאן מביא טיט. מלכיר עומד על הפיגום
ויורגן מגיש לו לבנים. עוד מעט יעמוד הבית בין
שתי גבעות!

ששה ידידים יושבים באחו עם ספרים יפים. הם לומדים וקוראים ברצון. טוב להכיר את העולם, את הצורות והמספרים וחיי החיות וצמחים. הצבעוני צומח מהפקעת, נפתח לקראת השמש ונסגר בערב. ובאים חרקים לאסוף את הצוף שלו.

לחיפושית שני זוגות כנפיים קטנות, אחד כדי לעוף, שני להגנה וקישוט. יש כאלה אדומים ושחורים וצהובים ובכל הצבעים ויש כאלה שנראים כמו מתכת ואחרים זוהרים בלילה. ויולה ויקינטון קוראים סיפורים מהזמנים האחרים, ממקומות אחרים. אנגלו קורא בספר עם שירים יפים ושמח מצלילי המילים היפים.

מי שהתעייף יכול לעלות על עגלה ולצאת לטיול בסביבה. כך נוהגים הקטנים ובמיוחד אלה שחלו באדמת והם חלשים מאוד. גם פרגרין יכול לנסות לצאת לטיול כזה אחרי שרץ יותר מדי והתעייף. השדות הירוקים כל כך יפים! שם רצה ארנבת, קופצת ומדלגת.

בערב בגינה פרגרין עודר סביב העץ. השמש שקעה וציפור שרה מעליו. פרגרין אמר "כמה שאת ידידותית הציפור, וכמה נעים העץ שאני עודר. לבי כאן שקט ולא מכביד עליו הרכוש המיותר. כאן אנו חיים כל כך טוב ומוכנים לעזור, ובשמחה כזו וללא קללות. איש לא מאיים עלינו ולא מעניש, ובמשך הזמן לומדים ועוזרים לגדולים."

פרגרין חושב על הדג. פרגרין אומר "אני מתגעגע מאוד." הוא קם והולך לחוף, עומד שם, מוחה כף וקורא "ניקלינג!"

רק נאמר שמו וכבר הדג מופיע במכות סנפירים ורוגז.

"עלה, אתה הלא-מרוצה. לא מוצא חן בעיניך כאן אז אביא אותך חזרה."

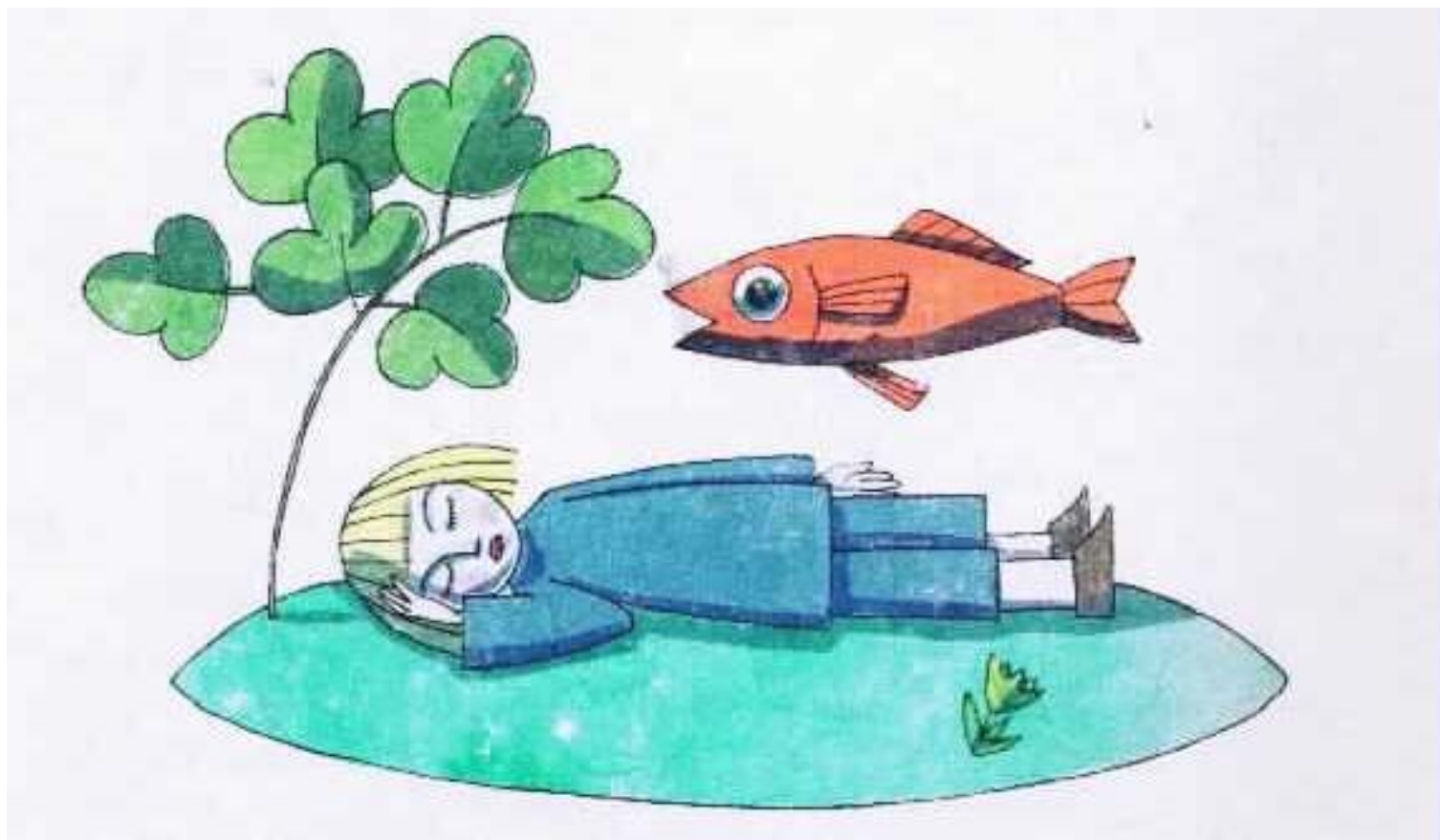
"לא" אומר הילד "לא קראתי לך כדי לנסוע שוב.

רציתי רק להגיד לך תודה. הטרחתי אותך מביתך במעמקים, מיער אלמוגים, מחבריק האמנון והצלופח וזאב הים, מהדיונון והמדוזה, כדי לראותך עוד פעם באור השמש, לראות את הקשקשים האדומים והזהובים שלך.

הארץ הזו היא הטוב ביותר שניתן לחשוב עליו, הימים כאן חגיגות, העולם כל כך שקט וכל כך בהיר לחיות כאן מעכשיו ולעולם."

הדג מנענע בזנבו ועיניו נוצצות. נראה כאילו הוא צוחק. וכך הם יושבים על החוף ביחד,

בידידות וקרוב זה לזה. הפרפרים עפים מעליהם ובערב עולה הירח. הוא נראה מאוד חשוב אחרי שהשמש שקעה.

כל זה חולם פרגרין, אך זה רק חלום.